

Ημερολόγιο ασημάντων 392: Γεννήθηκα, εμβολιάστηκα. Έκανα σεξ με άντρες και γυναίκες

21.1.21 Γεννήθηκα, εμβολιάστηκα. Έκανα σεξ με άντρες /και γυναίκες που μιλάνε μια γλώσσα στην οποία δεν μπορώ/να απαντήσω. Εκείνη μου γράφει ποιήματα σε αγγλικά σε δεύτερο χέρι /Η μητέρα της μητέρας μου πέθανε αναλφάβητη./Πριν μετακομίσει στα προάστια ο πατέρας μου ήταν έφηβος/και αγωνιστής. Ο πατέρας του πατέρα μου ψιλόκοβε κρεμμύδια/για τη βασιλική οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας. Και οι δύο παππούδες/ πέθαναν χωρίς ιθαγένεια. Λέω ψέματα στους δασκάλους. Κλέβω/ όχι από ανάγκη. Μια ηλεκτρική οδοντόβουρτσα, ένα άγριο/αβοκάντο, μια ζυγαριά. Φοβάμαι να ζήσω/περισσότερο. Από ποιο ισοπεδωμένο χωριό καταγόμαστε;/ Η ξαδέλφη Ράσα παντρεύτηκε στην Ιορδανία/ βλέπω το μωρό της στις φωτογραφίες,/ ξεχνώ το όνομά του. Και ναι, καταλαβαίνω,/ο Θεός και οι πρόγονοι συνεχίζουν να κοιτούν/ κάθε φορά που αγγίζομαι

Το ποίημα ανήκει στην αμερικανο-παλαιστίνη Zaina Alsous (Φλόριντα 1992) από τη συλλογή «Θεωρία των πτηνών» και δημοσιεύεται στο περιοδικό Τεφλόν σε μετάφραση από τον εξάιτερο επίσης ποιητή, τον ελληνοτισεσενό Zazra Khaleed (Γκρόζι Τσετσενία 1979) ο οποίος γράφει κι ένα σύντομο αφιέρωμα για την ποιήτρια.

Όπως βλέπουμε δεν είναι πια μόνοι τους οι Εβραίοι που τόσα χρόνια κυριαρχούσαν σε Αμερική, σε Ευρώπη, σε όλο τον κόσμο. Με την παγκοσμιοποίηση και τα μιλιούνια των «λαθροεισβολέων» αλλάζει η ανθρωπογεωγραφία του πολιτισμού, αλλάζει σιγά σιγά πρόσωπο η Διασπορά των μικροβίων στα Γράμματα. Θα το καταλάβουμε και στη Ελλάδα κάποια στιγμή αυτό.

• Χωρίς υπολογιστή. Είναι στον καλό μάστορα, στου διαδούλου τη μάνα. «Αφήστε τον και θα σας πούμε», είπε. Τον άφησα και είμαι σαν εγκαταλειμμένος. Διότι το αγαπημένο μου lap top το χρησιμοποιώ πιο πολύ σαν γραφομηχανή. Στο τηλέφωνο δεν μπορώ να γράψω μασούρια. Είναι ένας ευνουχισμός. Χωρία που έγινε και μία σύγχυση: Μου τηλεφώνησε το απόγευμα ο τεχνικός μου και μου λέει δώστε μου τον κωδικό.

-Ποιον κωδικό; / -Τον κωδικό για μπω μέσα / Μπερδεύομαι για μια στιγμή, δεν καταλαβαίνω τι θέλει, του τον δίνω. / --Δεν είναι αυτός, μου λέει. / -Μα τι λες του λέω, αυτός είναι / -Δεν είναι αυτός / -Ε τώρα τι να κάνω / -Ελάτε εδώ μήπως τον θυμηθείτε!

/ -Δεν είναι τόσο απλό. Μόλις γύρισα του λέω από το εργαστήρι σας, ξαναχαρτιά εξόδου, ξανά ταξί και δεν νομίζω ότι μπορώ να κάνω κάτι, αυτός είναι ο κωδικός μου σας λέω

/ -Δεν μπορώ δουλέψω χωρίς τον κωδικό σας. Ελάτε τότε να πάρете πίσω το lap top σας.

/ -Τι ώρα κλείνετε; / -Στι πέντε / -Μα είναι τέσσερις και μισή / -Ελάτε αύριο / -Μα επείγομαι. Έρχομαι τώρα.

Πάω σαν πύραυλος και δεν μπορώ να θυμηθώ τον κωδικό. Τόσα πράγματα που έχουμε στο μυαλό μας και προπάντων τον κωδικό... του πυρηνικού προγράμματος της χώρας

-Ορίστε είναι η ημερομηνία γεννήσεώς μου, δεν έχω κάτι άλλο, λέω.

-Συνήθως βάζουμε και κάποια λέξη, λέει ο τεχνικός.

-Φτου σου νάτο, Ευρυδίκη! Γαμημένη Ευρυδίκη! Πόσο με έχεις αναστατώσει. Επιτέλους άνοιξε το σύστημα. Αυτή ήταν η μαγική λέξη.

-Έτσι μπράβο. Να το κάνουμε Αντιγόνη;

• 21.1.1830 Υπογράφεται από τις Μεγάλες Δυνάμεις το Πρωτόκολλο του Λονδίνου με το οποίο δημιουργείται ανεξάρτητο ελληνικό κράτος (οριοθετική γραμμή Αχελώου -Σπερχειού)

22.1.21 Διαβάζω βιβλία, δεν έχω βρει κάτι καλό, ξεσκονίζω τα αστυνομικά για να περνάει η ώρα. Βρήκα κι ένα Σκαντζόχοιρο (περιοδικό) με αξιόλογα κείμενα για τον αναρχισμό, εντάξει τσουλάει η ζωή στην καραντίνα χωρίς laptop -υπάρχουν και οι ειδήσεις των οκτώ. Βλέπω ή ακούω ειδή-

σεις; Και τα δύο. Οι ειδήσεις περνάνε σαν δηλητήριο στον οργανισμό. Τα κρούσματα, οι κακοποιήσεις, τα συμφέροντα καίνε τον εγκέφαλο. Προβληματίζομαι με την πίεσή μου. Παρόλο που ο γιατρός είπε να μη παίρνω χάπι δεν γίνεται όταν χτυπάς 16άρια και δεκάρια η μικρή, οπότε άρχισα μόνος μου την αγωγή. Δεν τα ξέρουν όλα οι γιατροί. Τα ξέρει η σοφή η Νένη. Αυτή με καθοδηγεί Τηλεφωνάω για το lap top. Θα με ειδοποιήσουν όταν θα είναι έτοιμο. Κόκαλα έχει; Είμαι με δεμένα χέρια.

22.1.1830. Με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου το ανεξάρτητο ελληνικό κράτος αναλαμβάνει την πρώτη μειονοτική δέσμευση αναγνωρίζοντας τα αστικά, πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα των Ελλήνων Καθολικού δόγματος.

Ημερολόγιο Ασημάντων 394: Η Λουτσιάνα εμβολιάζεται

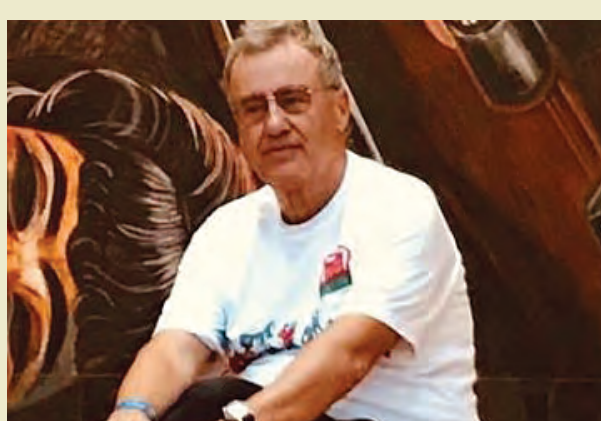
26.1.21 Χτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος μου η Λουτσιάνα. Έκανα το εμβόλιο, μου λέει, δεν είναι τίποτα, ένα τσίμπημα, να το κάνεις. Πάνω από ενενήντα χρονών, οστεώδης και μικροσκοπική, μάχιμη και μόνη. Ολομόναχη. Το εμβόλιο πιάνει και το μεταλλαγμένο ιό, μου λέει. Χμ! Τον αφρικάνικο ή τον εγγλέζικο;

Μεταλασσόμεθα κι εμείς με το χρόνο που τρέχει αλύπτος... sous le pont Mirabeau. Τζουμάκας μεταλλαγμένος. Τόσοι αγώνες για επιβίωση και ανέλιξη, τόσες ιδέες και όνειρα και επιάλτες και τώρα να κάθεται στην ουσία φυλακισμένος, σε ολίγα ή σε πολλά τετραγωνικά, όπως ο Στέφανος, όπως η Άννα, όπως η Ρούλα, όπως η Νάνσυ, όπως ο Καλουδιώτης, η Αντιγόνη, η Σοφία, ο Νίκος, ο μισός αθηναϊκός πληθυσμός, ενώ στην πολυκατοικία μας σε όλα τα διαμερίσματα ανεβοκατεβαίνουν σαν τα μυρμήγκια σομαλοί και πακιστανοί για ένα λουτρό και συνωθούνται σε δωμάτια που έχουν μόνο ένα στρώμα, και έξω στους δρόμους στην Αχαρνών από τον Άγιο

Παντελεήμονα μέχρι την πλατεία Βάθης, από τον Άγιο Παντελεήμονα μέχρι τα Άνω Πατήσια πρόσφυγες Σύριοι και Αφγανοί, παράτυποι μετανάστες και ουτιδανοί στέκονται, χρόνια ατέλειωτα, όρθιοι ή επί του εδάφους και ασχολούνται με ένα κινητό στο χέρι.

Πότε και πώς αυτοί οι άνθρωποι θα εμβολιαστούν; Πότε και πώς η ελληνική διοίκηση θα τους εντάξει στην οικονομική ζωή της χώρας κι όχι μόνο στην τοιχογραφία της. Χμ, εδώ δεν υπάρχουν εμβόλια, εδώ δεν υπάρχουν δουλειές... για τους γηγενείς. Αλλά ας κάνουμε υπομονή. Έγινε ένα ολόκληρο θαύμα και βρέθηκε το εμβόλιο (σαν έτοιμο από καιρό μέσα σε λίγους μήνες), θα βρεθούν και δουλειές. Μπορούμε να χτίσουμε γύρω από αυτό: Οι μισοί να γίνουμε εμβολιαστές και οι άλλοι μισοί εμβολιαζόμενοι. Οι δε σεισμολόγοι και οθωμανολόγοι νοσούντες και υγιείς να μας πουν τη γνώμη τους κι αυτοί, γιατί σιωπούν για τους ιούς; Το ότι χάσαμε ένα εκατομμύριο συνανθρώπους παγκοσμίως είναι ένα καλό κίνητρο να σκεφτούμε άπαντες, να βρούμε καινούριες ισορροπίες, ήδη μερικοί άρπαξαν μία ευκαιρία πλουτισμού στις σωστές μετοχές.

Υπομονή λοιπόν (μεταλλαγμένη σε σιχτίρι). Η οργή κερδίζει σιγά σιγά το χώρο της.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».